

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2013 r.,

sprawy R. G.

skazanego z art. 224 § 2 i inne k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 29 czerwca 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 29 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddala kasację obrońcy skazanego R. G. jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. J. Kancelaria Adwokacka w R. 442,80 zł. (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwalnia skazanego R. G. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R., wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 r., w sprawie V Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 29 lutego 2012 r., wydany w sprawie VIII K [...], którym R. G. za przestępstwo zakwalifikowane z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 224 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, skazany został na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego R. G. wniósł jego obrońca i, zarzucając obrazę: „l. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk poprzez

niezasadne zaakceptowanie oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego R. G. o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka M. G. oraz wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki, mimo że dowód zgłoszony przez R. G. nie był nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności na jaką świadek ten miał złożyć zeznania, natomiast wniosek obrońcy nie zmierzał w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, II. art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk poprzez: 1) nierozważenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i poprzestanie na ogólnym odniesieniu się do treści zeznań funkcjonariuszy Służby Więziennej bez jakiegokolwiek odniesienia się do notatek służbowych sporządzonych przez J. R. i G. T., 2) niewyjaśnienie i w konsekwencji nierozważenie dlaczego Sąd Odwoławczy uznał za niezasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 424 § 1 pkt 1 kpk, III. art. 457 § 3 kpk poprzez niewyjaśnienie dlaczego Sąd uznał dowód z zeznań świadka M. G. za nieprzydatny do stwierdzenia podanej okoliczności, lecz ograniczenie się do wskazania, że świadek ten nie był świadkiem zdarzenia i zna jego przebieg z relacji R. G., co nie może a priori dyskwalifikować dowodu jako nieprzydatnego do stwierdzenia wskazanej w tezie dowodowej okoliczności, zwłaszcza że Sąd I instancji dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadków [...], którzy również nie byli świadkami zdarzenia, IV. art. 457 § 3 kpk poprzez niewyjaśnienie na czym polega nielogiczność zeznań D. S. i T. Ś., mimo że Sąd Odwoławczy przyjął tę okoliczność jako podstawę podzielenia oceny tych zeznań przez Sąd I instancji”, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w R. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w R., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. G. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany R. G. został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk. Sporządzenie i wniesie w tej sprawie kasacji przez obrońcę z urzędu uzasadniało zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa należnego wynagrodzenia.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że w kasacji powtórzone zostały, w zasadzie w całości, zarzuty sformułowane wcześniej w apelacji, z taką

samą argumentacją, a więc są to zarzuty skierowane w stosunku do orzeczenia Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego. Zatem, aby mogły zostać uznane za dopuszczalne, należy rozumieć je jako wskazujące naruszenie przez Sąd Okręgowy w R. przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, wobec nieustosunkowania się albo nieprzekonującego ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do zarzutów apelacji tego samego obrońcy. Wówczas jednak zarzut taki okazuje się być oczywiście bezzasadny.

Przechodząc natomiast do kwestii szczegółowych wiążących się pierwszym zarzutem kasacji, uznać należało, że Sąd Okręgowy w pełni zasadnie zaakceptował oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku o przesłuchanie świadka M. G., właśnie dlatego, że był to kolejny świadek „ze słyszenia”, gdy Sąd dysponował licznymi dowodami z zeznań świadków „naocznych” i z wyjaśnień oskarżonego. Także zasadne było oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego opinii biegłego informatyka, co znajdował oparcie w przepisach art. 193 i art. 201 kpk, gdyż okoliczność, o którą chodziło nie wymagała dla jej ustalenia wiadomości specjalnych.

Również pozostałe zarzuty tej kasacji (drugi, trzeci i czwarty) są oczywiście bezzasadne, gdyż staranna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten, zgodnie z wymogami określonymi w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, wystarczająco i przekonująco odniósł się do nich, ze wskazaniem dlaczego podziela stanowisko Sądu Rejonowego, także co do oceny zeznań świadków, które uznał za wiarygodne.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.